

El vol 93

Un relat de: [pèrdix](#)

La tensió acumulada està a punt de fer saltar Tom Burnett del seu seient. Acaba de parlar amb la seva dona per telèfon, sap perfectament el que acaba de succeir a Nova York i no té cap esperança de sortir viu d'aquesta aventura. Feia quasi una hora, tres homes s'havien aixecat dels seients cridant com a bojos paraules incomprensibles i un d'ells, amb un petit però evidentment esmolat ganivet, havia mort una de les hostesses amb un tall precís al coll. Un d'ells els fa entendre que a la cintura porta, embolicada amb un cinturó vermell, una bomba. Els segrestadors, força preparats, saben molt bé que davant d'aquestes situacions la por aviva l'instint individual de supervivència i inactiva la capacitat de reacció dels hostatges.

Mentre què l'home de la bomba s'havia mantingut al passadís de l'avió, a primera classe, els altres dos havien entrat a la cabina. Al cap de pocs segons l'avió virava sobtadament el seu rumb en direcció sud-est mentre els cossos degollats dels pilots eren llençats al passadís.

Al principi tothom pensava que es tractava d'un segrest salvatge amb un final més o menys reeixit depenent de la capacitat de negociació amb els segrestadors, però les notícies que havien anat rebent diferents passatgers pel telèfon mòbil els confirmaven que no hi havia cap sortida. Si no posaven remei avui era, sense cap mena de dubte, el darrer dia de la seva vida.

Tom és un brillant executiu de 38 anys, intel·ligent, competitiu, ambiciós, religiós, amb una simple però sòlida i poderosa concepció del bé i el mal. Per les converses que ha mantingut amb la seva dona, sap que ell i els companys de vol no són més que metralla inofensiva que saltarà en mil trossos, barrejada amb el fusellatge, quan els segrestadors estavellin l'avió sobre l'objectiu.

Precisament en aquest moment té una idea clarivident, colpidora, entén el sentit de tot plegat. Entén que Deu l'està posant a prova, vol veure fins a quin punt es mereixedor de la sort que ha tingut a la vida. Tot ho ha obtingut sempre mercès al seu treball però es ben bé cert, com l'aire que respirem, que ni una fulla d'un arbre es mouria si no fos per la voluntat d'Ell. Potser Deu vol veure si acceptarà amb els braços creuats que la seva vida s'acabi en aquest avió, en un punt tan allunyat del seu camí, d'un camí que ha costat tant caminar. Tom pensa que tots els sacrificis que havia realitzat per a arribar fins a on estava no podien haver estat en va, no podien acabar d'aquesta manera. Així no. Se li apodera la ràbia i durant un segon té un pensament superb, herètic, irat "Deu, no em coneixes!".

Immediatament demana perdó.

Al voltant seu hi ha una sèrie de passatgers que es troben en un estat d'excitació similar. Tots saben quin serà el seu destí en els propers minuts i pensen que han de fer alguna cosa. Tom sospita que la bomba del segrestador ha de ser falsa, ja què hagués estat estúpid arriscar-se a frotre tota l'operació enlaire en el control d'equipatges de l'aeroport. Si no era així el factor sorpresa seria prou important com per a reduir-lo fàcilment. Si no era cap de les dues opcions, tampoc tenien absolutament res a perdre.

Parla amb la seva dona per quarta vegada. Li comunica les seves sospites sobre el segrestadors, li demana notícies sobre Nova York i li explica les intencions del grup "penso que estan molt segurs d'ells mateixos... hem de fer alguna cosa. T'estimo Deena".

La casualitat ha unit al la part del darrere de l'avió a gent forta, homes d'amples esquenes, esportistes, la majoria antics jugadors de futbol americà. Semblava que Deu havia escollit per al seu petit exercit els millors homes disponibles, semblava que per a jugar la darrera partida de pòquer li havia donat una bona mà. Malgrat la por, Tom mira cap amunt i deixa anar un somriure lleu, desafiant.

Per senyals es posen d'acord en atacar l'home de la bomba quan es passegi per la seva zona. Ho faran entre quatre. El segrestador avança mirant a costat i costat reptant amb la mirada els passatgers. S'apropa al final del passadís on estan situats ells. Intenten dissimular, com poden, la tensió terrible que s'acumula al cos i als pulmons.

Quan està a prop salten sobre ell. Mark Bingham i Jeremy Glick, ex jugador de futbol i ex judoka, respectivament, es llancen a les cames mentre que Todd Beamer i ell, tots dos antics quaterbacks, l'agafen del cos i el cap. L'home, sorprès per la gosadia dels qui eren fins aquell moment les seves víctimes, no té temps de reaccionar i queda estès a terra. D'un cop al cap Jeremy el deixa inconscient. O potser mort? Tant se val.

De manera increïble i sorprenentment fàcil l'han reduït. La bomba no ha explotat. Tenen el poder. Tom està jugant a l'equip dels guanyadors. Com sempre.

Han d'anar a pels altres però es presenta un dilema. Qui conduirà l'avió un cop acabin amb ells?

Les sorpreses no han acabat. Entre els passatgers es troba Don Green, un enginyer aeronàutic amb una dilatada experiència en la conducció d'avions petits. Don es veu capaç, un cop agafin el control, de pilotar l'avió. Amb ajut podria, fins i tot, intentar aterrar-lo en un aeroport. Per a més casualitat, dins el passatge estava també Andrew Garcia, controlador de tràfic aeri de la Guardia Nacional. "Ja es ben cert que els dissenys de Nostre Senyor són inescrutables." pensa per enèsima vegada en aquesta intensa hora en Tom.

Dos homes armats amb ganivets ridículs contra 37 passatgers crescuts i envalentits per la seva gosadia, amb l'odi i la ràbia creixent al seu interior, amb l'adrenalina reclamant acció i sang, amb un capità al davant, en Tom, que sap com actuar i com adaptar-se a les circumstàncies, no poden suposar cap problema. "Per a aquesta propera mà, Senyor, els asos estan marcats" pensa.

Entren a la cabina i malgrat la resistència i els intents dels segrestadors d'estavellar l'avió, es fan ràpidament i amb pocs problemes amb el control de l'aparell. Don Green, hàbilment, s'asseu als comandaments, i intenta restablir la navegació. Un cop ho aconsegueixi provarà de comunicar per ràdio la nova situació al vol 93.

Mentre Tom descarrega tota la tensió acumulada sobre el cos d'un dels segrestadors, se n'adona que ha passat la prova. Des d'aquell moment en endavant res ni ningú serà capaç d'aturar-lo. Ben segur que Ell n'està ben orgullós.

Just en aquest precís moment William Harris està rebent una ordre. La situació s'està perllongant de manera innecessària. El World Trade Center no és més que un munt de ferralla i runa, el Pentàgon, el cor de l'Imperi, ha estat atacat i l'avió que ara volava sobre Pensilvània va directe a estavellar-se a la Casa Blanca. L'Estat Major no ha dubtat ni un sol moment sobre quina ha de ser la decisió a prendre.

William Harris, fred, a bord del seu F-16, pitja el boto del seu joy-stick i dos míssils aire-aire xiulen en direcció cap al vol 93.